

«Чому мій батько повинен сидіти у в'язниці?»

Навіть перебуваючи у в'язниці Данбері, я дотримувався мого принципу «жити заради інших». Прокинувшись рано-вранці, я прибирав там, де було брудно. Під час їди інші нахилялися над тарілкою іноді дрімали або спілкувалися між собою, але я сидів із гідністю, тримаючи спину прямо. Коли мені давали роботу, я трудився більше, ніж решта і спостерігав, як працюють інші. У вільний час я читав Біблію. Один в'язень, побачивши, як я і вдень і вночі читаю Біблію, сказав мені: «Це ваша Біблія? А ось моя Біблія. Подивіться!» Він кинув мені журнал. Це було порнографічне видання «Хастлер».

У в'язниці мене знали як людину, котра мовчки працює. Я читав книги та медитував. Через три місяці в тюрмі завдяки моєму ставленню я подружився з ув'язненими та наглядачами. Я потоваришував з людиною, яка вживала наркотики, і з ув'язненим, який сказав мені, що порнографічний журнал — то його Біблія. Через місяць-два арештанти почали ділитися зі мною тим, що їм приносили в передачах. Як тільки ми змогли відкрити душі один одному, у в'язницю неначе прийшла весна.

Насправді Сполучені Штати не прагнули відправити мене в буцегарню. Мені висунули звинувачення, коли я поїхав до Німеччини і був за межами США. Тож вони б задовольнилися, якби я просто не повернувся. Їхня мета полягала не в тому, щоб ув'язнити мене, вони намагалися просто випроводити мене з країни. Коли я став відомим як «Преподобний Мун», то кількість моїх послідовників неконтрольовано почала зростати. Тому мене намагалися зупинити, створюючи перешкоди на моєму шляху. Так само, як і в Кореї, я став клопотом для існуючих церков. Оскільки я знав, що їхня мета полягає саме в тому, щоб зупинити мене, я вирішив повернутися в Америку й піти до в'язниці. Адже в мене були справи, які неодмінно треба було зробити в

Сполучених Штатах.

Я вважаю, що опинитися у в'язниці — це не так і погано. Якщо я хочу, щоб людина, яка ридає в розпачі, покалася, спочатку я сам маю пролити сльози. Не пройшовши самотужки через відчайдушні ситуації, я не зможу примусити інших підкоритися Богові. Адже шляхи Господні незбагненні. Після того, як мене ув'язнили, сім тисяч священників та інших релігійних лідерів звинуватили уряд США в порушенні релігійної свободи й почали докладати зусилля, щоби врятувати мене. Серед них був преподобний Джеррі Фолвелл із Південної баптистської церкви, який представляв консервативне християнське крило Сполучених Штатів, і доктор Джозеф Лоурі, котрий молився за благословення під час інавгурації президента Обами. Вони очолили боротьбу за моє звільнення. Крім того, моя дочка Ін Джін — молода дівчина 20 років, йшла разом із ними. Виступаючи перед сімома тисячами священників, вона у сльозах прочитала свого листа до мене.

«Вітаю. Я Мун Ін Джін, друга дочка преподобного Мун Сон Мьона. 20 липня 1984 року все виглядало так, немов у нашій родині настав кінець світу. Це був день, коли мого батька ув'язнили в Данбері. Я не могла навіть собі уявити, що подібне може статися з моїм батьком, особливо в Америці — вільній країні, яку мій тато дуже любив і якій щиро служив. Мій батько багато працював відтоді, як приїхав до США. Я майже ніколи не бачила, щоб він спав. Щодня він рано встає, молиться і працює. Я ніколи не бачила, щоб хтось працював із більшою відданістю заради майбутнього Америки і для Бога. Однак Америка ув'язнила мого батька у Данбері. Чому він повинен сидіти в Данбері? Він ніколи не переймався власними стражданнями. Його життя було сповнене сльозами та муками, оскільки він прагнув виконати Божу волю. Зараз йому вже 64 роки. Єдиним його злочином було те, що він любив Америку. Але зараз він мисить або посуд у тюремній їдальні, або підлогу. Минулого тижня, коли я відвідувала батька, то вперше побачила його в арештанській робі. Я не могла зупини моїх сліз. І тоді батько сказав, щоб я не плакала за ним, а молилася за Америку. Він сказав мені зібрати увесь мій гнів і сум і перетворити їх на могутню силу, яка зробить цю країну справді вільною. Він сказав, що під час ув'язнення здолає будь-які труднощі і будь-яку

несправедливість, але нестиме цей хрест. Свобода релігії є основою всіх свобод. Я щиро вдячна всім присутнім за підтримку релігійної свободи».

За хорошу поведінку мені зменшили покарання на шість місяців і звільнили після тринадцяти місяців. У день, коли я вийшов із в'язниці, у Вашингтоні, округ Колумбія, відбувся бенкет на честь мого звільнення. Близько 1700 християнських священників та єврейських рабинів зібралися й чекали на мене. У своєму виступі я ще раз наголосив на важливості вийти за рамки власної релігії або конфесії. Я звернувся із закликом до всього світу, абсолютно не переймаючись реакцією тих, хто виступав проти мене.

«Бог не належить жодній конфесії. Він не обмежує себе якимись другорядними аргументами різних доктрин. У великому батьківському Шімджон Бога немає відмінностей залежно від національності чи раси. У ньому немає стін між народами чи культурами. Навіть сьогодні Бог продовжує робити все можливе, щоб обійняти всіх людей світу як Своїх дітей. Сьогодні Америка сповнена расових проблем і проблем, пов'язаних зі втратою цінностей і моральною деградацією. Досить гостро стоять питання духовної спраги та занепаду християнської віри, а також питання атеїстичного комунізму. Ось чому я відгукнувся на Божий заклик і приїхав у цю країну. Сьогодні християни мають пробудитися і стати одним цілим. Переглянувши роль, яку вони відігравали дотепер, священники мають покаятися. Ситуація, що склалася дві тисячі років тому, коли Ісус прийшов і закликав людей покаятися, повторюється сьогодні. Ми мусимо виконати ту важливу місію, яку Бог дав Америці. Ми не можемо залишити все як є. Потрібна нова реформа».

Коли я вийшов із в'язниці, то не залишилося нічого, що могло мене стримувати у моїй діяльності. Щоб застерегти грішну Америку, я став робити ще гучніші заяви. Я багато разів наполегливо наголошував, що єдиний спосіб оживити США — це відродити Божу любов і моральність.

Я не зробив нічого поганого, але був ув'язнений, однак і в цьому була Божя воля. Після мого звільнення ті, хто докладав для цього багато

зусиль, по черзі приїжджали до Кореї дізнатися більше про те, що я роблю. Вони приїздили, щоб зрозуміти, чому дух преподобного Муна приваблював так багато молоді в Америці. Повернувшись до Сполучених Штатів, 120 із цих священників організували «Конференцію американського духовенства з лідерства» (American Clergy Leadership Conference).

Revision #2

Created 25 February 2024 09:14:06 by andres

Updated 25 February 2024 09:14:45 by andres